

волцитѣ се въсползуваха отъ това разрѣшение. Едни отъ тѣхъ заминаха за Россия, прѣимущественно, въ южнитѣ градове — Кишиневъ, Одесса, Бендеръ, Аккерманъ и др., другата — останаха въ гостоприемната Румжния, и всички да чакатъ, когато русскитѣ войски трѣгнатъ за къмъ Дунава да се присѣдинятъ къмъ тѣхъ, както това е бивало и други пѣтъ, когато Россия е воювала съ Турция ¹⁾. Тѣзи доброволци и послужиха като кадръ за пѣшия на Негово Императорско Височество конвой. По голѣмата частъ отъ българския доброволчески отрядъ остана въ Сърбия, но повечето отъ офицеритѣ напустнаха сърбската служба и азъ съ тѣхъ заедно се завърнахъ въ Россия — въ Кишиневъ и си постѣпихъ въ полка, въ който се числяхъ.

Тѣзи, именно, доброволци пѣлняха двора на казармата на подолския полкъ. Тѣ бѣха облѣчени въ най разнообразни костюми, като се започне отъ потури, опинци и калпакъ, едвамъ ли не — до фракъ, капела и ганти. — У нѣкои отъ тѣхъ дрѣхитѣ бѣха съвсѣмъ нови и чисти, но за туй у повечето — бѣха отъ съмнителна чистота и здравина.

Едни отъ доброволцитѣ сновяха изъ двора, други пѣкъ, събрани на купчини, си приказваха, и се смѣяха, а трети се бѣха събрали при гимнастиката, по която, нѣкои отъ тѣхъ, твърдѣ легко се катеряха, а по тежичкитѣ, съ своитѣ непохватни движения, възбуждаха смѣхъ и шеги отъ страна на другитѣ доброволци. Щомъ влѣзохъ въ двора доброволцитѣ замлъчаха и даже онѣзи, които се бѣха покатерили по гимнастиката, слѣзоха отъ нея и всички застанаха мирно. Мнозина отъ доброволцитѣ познавахъ още отъ Сърбия. Между тѣхъ азъ забѣлѣзахъ нѣколко, които служеха въ командуваната отъ мене рота. Азъ се спрѣхъ при одного отъ тѣхъ и моментално се видѣхъ заобиколенъ отъ множеството.

— Кога ще бждемъ приети на служба, ще има ли война съ Турция? и пр. — Тѣзи бѣха въпроситѣ, които се чуваха отъ всѣкждѣ.

¹⁾ Подъ Севастополъ прѣзъ 1854 — 55 год. отрядъ отъ български волентири е вземалъ участие въ боеветѣ.